

* * *
Англичанинът продължи пжтя си и привечеръ разположи лагера на края на гората, но презъ нощта носачитѣ избѣгаха и го оставиха самъ. Той не се отчая и на следната сутринъ, нарамилъ пушка, реши да достигне Кучешката планина. Презъ време на уморителния ходъ една маймунка се яви отпреде му безъ да покаже признаци на страхъ и, следъ като го придружи малко време, тръгна напредъ, като че ли за да му показва пжтя.

Това се стори на ловеца добро предзнаменование. Следъ нѣколко часа, докато почиваше подъ сѣнката на едно дърво, стори му се, че чува подозрителенъ шумъ. Ето че една стрела профуча край главата му и прободе сгушената до него маймуна, която се сгърчи и издаде почти човѣшки вой.

Невидимиятъ неприятелъ, измаменъ отъ вика на бедното животно и убеденъ, че е убилъ ловеца, се отдалечи удовлетворенъ, ако се сжди отъ злобния му и зловещъ смѣхъ, който ехото на планината повтори много пжти.

Чендлъръ скочи на крака и се скри задъ дървото. После продължи злокобния пжтъ.

Бѣше се вече свечерило и съ настѣпването на тъмнината джунглата започна своя животъ. Човѣкъ трѣбва да има безстрашно сърдце, за да върви посрѣдъ нощъ самъ, всрѣдъ хиляди примки на животни и хора, далечъ отъ всѣкаква помощъ, освенъ тази на Бога.

Полунощъ бѣше минала когато единъ луненъ лжчъ освѣти изведенъ, на нѣколко метра разстояние, бѣли разрушени стени. Смѣлиятъ ловецъ бѣ стигналъ до града безъ да ги забележи. Зарадванъ отъ успѣха си, той падна на колѣне, за да благодари на Бога. Точно въ този моментъ една стрела изсвири на педя надъ главата му. Ако не бѣше застаналъ на колѣне, щѣше да бже свършено съ него. И този

пжтъ въ въздуха проехтѣ страшенъ, злобенъ смѣхъ.

Страхувайки се да се покаже на яската лунна свѣтина, съ пълзене въ тъмнината, той намѣри убѣжище подъ свода на единъ полуразрушенъ храмъ и се сви между две колони. Изминаха дълги часове въ трепетно очакване. Той не чуваше никакъвъ подозрителенъ шумъ, и реши да се подвижи. Измина нѣколко крачки пълзешкомъ. Пипайки земята, ржцетѣ му попаднаха на единъ предметъ, който отначало помисли за камѣкъ. Като го повдигна, забеляза, че е много тежъкъ. Протегна се напредъ къмъ свѣтлината и сподави единъ викъ:

— Злато! Злато!

Бѣше топка злато. Най-после!

Гръмъ отъ близъкъ, ужасенъ нечовѣшки смѣхъ го стресна и една грамадна сѣнка съ лице, изкривено въ адска маска, се изпрѣчи предъ него. Той насочи пушката си къмъ това чудовищно лице и стреля. Мъртвиятъ градъ прокѣнтѣ отъ силенъ викъ. Но преди ловецѣтъ да разбере какво става, страшенъ ударъ по главата го повали на земята.

* * *

Събуди се късно сутринѣта, гърещъ отъ треска, замаянъ и поддържанъ само отъ мисълѣта за бѣгство. Всрѣдъ безкрайни лишения той успѣ да стигне до едно негърско село, кждето се посѣвзе малко и после се върна въ Англия.

Той бѣше насилилъ голѣмата загадка, то тя, за да си отмѣсти, го убиваше.

Въ продължение на нѣколко седмици той влачи жалко сжществуване, разяжданъ отъ неизвестна и неизлѣчима болестъ.

— Не, не ти искамъ златото, проклети граде, искамъ да живѣя! — бѣше последниятъ викъ на умирация.

Но трѣбваше да умре: Африка не прощава на тѣзи, които разбулватъ нейнитѣ тайни.